

Петият последен звънец

Училище "Кирил и Методий",
Детска градина "Зайченцето бяло",
26 юни 2011, Париж

26 юни 2011 в салоните на българското посолство в Париж, училището "Кирил и Методий" и детската градина "Зайченцето бяло" завършиха петата си учебна година.

С недългата си, но бурна и богата история, с десетте си учителки, със 135-те си ученици, с всички класове от 1-ви до 12-ти, с трети випуск зрелостници, с двете групи на детската си градина "Зайченцето бяло", с двете групи невладеещи български език деца, с хора си, със знамето си, с установените си вече традиции и с всички родители, които трептят на неговата честота, училището ни е вече институция. То е необходимост, даденост, отговор на очакванията на много хора, запълващо празнини в политиката на българската държава към гражданите ѝ в странство. То е благословия.

Учители и настоятели, пораснали деца, се връщаме в нашето минало и от него искаме да извлечем онези, изчистени от преходни идеологии, чисти мигове, които са втъкани в основата ни на българи, на хора, на човеци.

А това изкристализира най-силно именно на празниците ни. В миговете, в които правим равностметка, обръщаме се назад и с усмивка преброяваме изкачените стъпалца. Когато радостта от постигнатото лекува всички рани и избърсва всички сълзи на безсилие в битки с администрации и чиновници. Когато пред нас са всички щастливи детски лица и възхитени родители. Когато след чертата, всичко е с положителен знак. В тези моменти, платеният дан няма значение, няма стойност. Тогава ни порастват крила и знаем, че има смисъл.

И днес преплувахме океани от емоции, отново катарзис и много носни кърпички. Трепети, смехове и песни ни носиха на ръце.

След българския химн, чието звучене усещаме истински за пръв път, когато сме далеч от България, знамето на училището премина в ръцете на следващите редици.

Пяхме с децата си.

Първолаците, които отдавна вече могат да четат, получиха свидетелствата си лично от посланик Марин Райков.

Зайченцата бели пяха като големи, за възторг на цялата публика.

Големите ни изненадаха с откъс от "Изворът на Белоногата." Всички знаем вече, че тези от тях, които остават в Париж, са завинаги част от училището.

Вместо бал, нещо, което още не сме започнали да организираме, а може би вече е време, отново пяхме... Един неразделен клас и Клетва. И плакахме. И се смяхме.

Учителката ни по фолклор, Роси, заедно със съпруга си Боби и сина си Христо подариха народна песен, изсвирена от тримата и изпята настръхващо от Христо, който завършва четвърти клас.

Бюфет. Завеса.

Още една година, още един низ от изпитания, още една поредица от победи, още много четящи и пишещи на български език деца далеч от родината.

Благодарим от сърце на Румяна Шибилева, Елена Сачкова, Мила Петкова, Мария Атанасова, Мария Ено, Татяна Димитрова, Валентина Вълчева, Рени Андреева, Росица Добрева и Теменужка Дончева - учителките, чиито питомци имат щастието да бъдат нашите деца. Благодарим с поклон на Камелия Трибулен, която води този поход към корените ни с нестихваща енергия и с цената на много лични жертви.

Ако българските власти в България и по света насочеха енергията и времето си, за да градят заедно с нас, вместо да ни спъват, животът на всички щеше да е толкова по-лек и заедно щяхме да стигнем много по-далеч. Не е късно. Ние продължаваме да вярваме, че е възможно и че един ден ще вървим по един път и ще гледаме в една посока. Тръгнали сме по този път по лично убеждение, доказали сме ползата и смисъла му. Влакът е набрал скорост, просто се качете и вие, управници. Защото това е в интерес на всички, това е в интерес на България.

Красива ваканция на всички. Очакваме ви пораснали, насъбрали ведри патилански сломени на 10 септември. За да изкачим заедно още едно стъпалце.

Боряна Евтимова,
секретар на асоциацията „Български език - език европейски“

